

ΚΑΝΙΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ. 25η Μαρτίου 1962.

Η Φουστανέλα. Παραμονές της Εθνικής μας Επετείου, της Επανάστασης του 1821 και τα παιδιά, οι μαθητές των σχολείων, ετοιμάζονται πυρετωδώς, για την εορτή, την τιμητική μαθητική παρέλαση. Ο νους μου αναπολεί, τρέχει πίσω, πολύ πίσω στο χρόνο, σαν ταινία μικρού μήκους, στο μακρινό 1962, στο δημοτικό μας σχολείο στον Αποστολιά. Είμαστε στην πέμπτη τάξη και ο δάσκαλός μας, εκείνος ο σπουδαίος και φωτισμένος παιδαγωγός, ο αείμνηστος Ιωάννης Κυριαζής εκ Καστελλίων, μας προετοίμαζε για την εθνική γιορτή. Σημαίες, σημαιάκια, τραγούδια, ποιήματα που απαγγέλαμε και οι ήρωες της Επανάστασης του 21,

ο Κολοκοτρώνης ο Ανδρούτσος, ο Διάκος, ο Κανάρης, ο Παπαφλέσσας η Μπουμπουλίνα που κοσμούσαν τους τοίχους του σχολείου μας, συνέθεταν όλο εκείνο το γιορτινό και τιμητικό σκηνικό.

Ανήμερα της 25ης Μαρτίου, η πέμπτη και έκτη τάξη, 15 παιδιά αγόρια και κορίτσια, με τα άλλα σχολεία της γύρω περιοχής, θα παρελαύναμε στον κεντρικό δρόμο της Γραβιάς, μπροστά από το επιβλητικό άγαλμα του Οδυσσέα Ανδρούτσου. Πέντε έξι παιδιά θα ντυνόμασταν με παραδοσιακές στολές, σεγκουνια τα κορίτσια και φουστανέλες τα αγόρια. " Μαμά θα φορέσω φουστανέλα "έτρεξα ασθμαίνοντας στο σπίτι και το είπα όλο χαρά και περηφάνεια στη μάνα μου." Που θα βρούμε παιδάκι μ, φουστανελα" είπε με έννοια η μάνα μου. Το μυαλό του πατέρα μου έτρεξε αμέσως στο γερο Λάμπρο τον Κωδούνα. Τον θυμάμαι λίγο, θαμπά - αχνά τον μπάρμπα Λάμπρο. Ένας λεβεντόγερος, ευθυτενής, με τα άσπρα του μουστάκια, πραγματικός εύζωνας. Εκτιμούσε ιδιαίτερα τον πατέρα μου, γιατί σαν νέος και καινούργιος παπάς στο χωριό, ήταν ο πρώτος που στεφάνωσε, όντας ο μπάρμπα Λάμπρος σε προχωρημένη ηλικία. Η φουστανέλα γνήσια, αυθεντική, μπαρουτοκαπνισμένη από κάποιον πόλεμο και από το πέρασμα των χρόνων, είχε χάσει το λευκό χρωματισμό της. Εκατοντάδες μικρές πτυχές συνέθεταν την καλαίσθητη ραφή της και ήταν βαριά ασήκωτη, για τα μέτρα και το μπόι το δικό μου, ενός μικρού παιδιού. Έφερνε και ξαναέφερνε γύρες η μάνα μου, γύρω από τη λεπτή μεσούλα μου, στην ατέλειωτη φουστανέλα. "Παιδάκι μ, να

μη φας και να μην πεις τίποτα, μη σε πιάσει καμιά κοιλιά, τι θα κανεις, πώς θα μαζέψεις τη φουστανέλα." έλεγε με αγωνιά!!

Πήγαμε στη Γραβια. Στρατός πολύς, ψαλμωδίες, εμβατήρια, τραγούδια, ποιήματα, απαγγελίες, πανηγυρικοί, το ηθικό μας στα ύψη, τιμή δόξα και περηφάνεια για τους Έρωες!!!! Παρέλασαμε και εμείς, το μονοθέσιο σχολείο του Αποστολιά. Με μπροστάρη το δάσκαλό μας αισθανθήκαμε παιδικό δέος και συγκίνηση όταν περάσαμε και νιώσαμε το επιβλητικό και διαπεραστικό βλέμμα του Οδυσσέα!!!. Είχα και μία φωτογραφία με τη φουστανέλα, χάθηκε όμως στην πορεία και στεναχωρήθηκα πολύ γι αυτό. Ακόμα θυμάμαι, αποτυπωμένα με έμφαση στην εικόνα, την παιδική περηφάνεια αλλά και το άγχος, την προσπάθεια που κατέβαλλα να σηκώσω την βαριά και ασήκωτη φουστανέλα του μπάρμπα Λάμπρου, όχι μόνο για το βάρος, κυριως όμως, για τα βιώματα και το ιστορικό φορτίο που κουβαλούσε και έσερνε στη διαδρομή του χρόνου.....

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ.